

Şirin

Önemli
numaralarla
başım dertte!

Birsen Ekim Özen

İNSAN HAKLARI DERSİ

Normal hayatta da işime yarayacak şeyler öğretilen derslere bayılırım. Öğretmenimiz sık sık olmasa da böyle şeyler öğretir.

İşte bugün böyle bir ders işleyeceğiz galiba. Öğretmenimiz hata yapmayalım diye durmadan uyarıyor. Dün bize anlattığı gibi evde kartlar hazırladık. Bu kartların üzerine en gerekli telefon numaralarını yazacaktık.

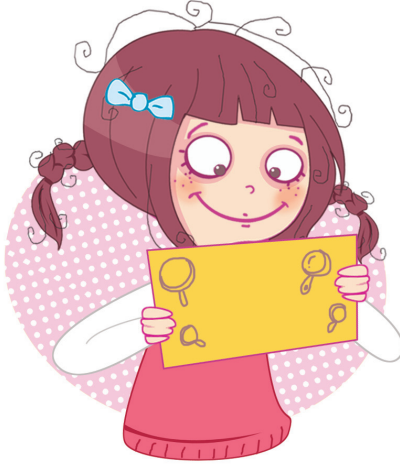

En gerekli telefon numaraları ne olabilir, diye düşündüm düşündüm ve iki saniye sonra karar verdim:

Pizzacı ve tatlıcının numaraları... 😊

Bence bu kartlar çok işimize yarayacak. Bir pizza ısmarlasınlar diye anneme babama yalvarmak zorunda kalmayacağım en azından. Bu kartlar sayesinde kendi işimi kendim yapabileceğim.

Öğretmenimiz
yoklamayı yaptıktan
sonra evde hazırladığımız
kartları çıkarmamızı
istedi. Benim kartım sarı,
kenarlarına da dedektif
büyüteçleri çizdim.
En sevdiğim öyküler
dedektiflik öyküleri çünkü.

Uykuya dalmadan önce hayaller kurmayı
çok seviyorum. İşte bu anlarda kendimi
yere kadar bir pardösü içinde, elimde
büyüteçle kötülerin peşinde
bir dedektif olarak hayal
ediyorum.

Bize
en gerekli telefonları
yazacağız
bu kartlara

Öğretmenimiz ne konuşuyor böyle?
Ay boş ver!

Dedektif olarak çok başarılıyım.
Yalnız yanımda dedektif köpeği değil, bizim
mahallenin en canavar kedisi Tırmık var.

Kedi diye küçümsememek lâzım. Tırmık,
sadece fareleri değil köpekleri bile korkudan tir tir
titretiyor. Darmadağınık, uzun tüyleri ve koskocaman
kalın kuyruğuyla hiç kimseden korkusu yokmuş gibi
ağır ağır sokaklarda geziniyor.

Bu telefonlar
polis, ambulans ve
itfaiyeye ait
telefon numaraları

Köpekleri bile korkutan bu kedi ile panter karışımı hayvan benim iyi dostum. Evdeki en güzel yiyecekleri ona taşıyorum çünkü. Annem ve babam duysa kim bilir ne kadar sevinirler.

Hep
“Hayvanlara iyi davran.”
derler.

Bundan daha iyi nasıl davranılır?
İşte hayallerimde omzumda Tırmık, bir
elimde büyüteç dimdik duruyorum.

Saçlarım rüzgârda savruluyor.

He he hey!

– Şirin, yine nerelere daldın?

O da ne? Biri bana mı sesleniyor?

– Duymadım öğretmenim!

– Kartın hazır mı?

Hemen kartımı gösterdim.

– Söyle bakalım, bugün o karta neler yazacaktık?

– Önemli telefonları...

– Neymiş o önemli telefonlar?

– Genellikle anne ve babamızın bildiği, bizim bilmediğimiz telefonlar.

Öğretmenimiz biraz düşündü; sanki ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu.

– Evet! Onlar bu numaraları akıllarında tutabilir. Bizim ise bir yere yazmamız daha uygun olur.

Doğru!
Yazalım ve
her canımız
istediğinde
arayalım.

Öğretmenimiz kaşlarını çattı:

– Olur mu öyle şey? Gerekince arayacağız. Canımız isteyince değil!

Hoppala! Bu da nereden çıktı?

– Öğretmenim, canım istemiyorsa neden arayayım? Önce canım isteyecek, sonra arayıp çağıracağım.

– Olmaz öyle şey! Sakın böyle bir şey yapma. Acaba sana numaraları vermesem mi? Ya olmadık zamanlarda ararsan?..

– Niye olmadık zamanlarda arayayım? Günde bir kez arasam yeter.

Aaaa!
kendine gel şirin!

– Annemle babamın yaptığı gibi sadece ayda bir kez mi arayacağım? O zaman ne anlamı var bu kartın? Ben her öğlen ararım. Gelsinler.

